

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11Co/98/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123464974
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Anovčín
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:6123464974.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Mareka Anovčina a členiek senátu JUDr. Aleny Radičovej a JUDr. Márie Vrtochovej, v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., E. XXX/XX, proti žalovanej F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., I. XX/XX, právne zastúpenej JUDr. Petrom Škrabákom, advokátom so sídlom Banská Bystrica, Skuteckého 30, IČO: 42 186 421, o zaplatenie 22 675,99 eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č. k. 19C/72/2024 – 127 zo dňa 24. apríla 2025, takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **m á** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 22 675,99 eur do 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku a vo výroku II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 22 675,99 eur na tom tvrdenom skutkovom základe, že je vlastníkom bytu č. XX vedenom na LV č. XXXX, okres Prievidza, obec Prievidza, katastrálne územie H., nachádzajúcom sa na 4. poschodí, vo vchode č. XX v bytovom dome súp. č. XXXXX, postavenom na pozemku parc. reg. „C“ evidovanom na katastrálnej mape parc. č. XXXX. Tento byt kúpil v konkurznej dražbe konanej dňa 20.12.2022. Dražba bola vedená na pokyn správcu konkurznej podstaty JUDr. Petra Piška a išlo o dražbu bytu vo vlastníctve žalovanej. Slovenská sporiteľňa a.s. si ako zabezpečený záložný veriteľ neprihlásila svoju pohľadávku do konkurzu, aj keď na to bola správcom konkurznej podstaty viackrát vyzvaná. Slovenská sporiteľňa a.s. vyzvala žalovanú na okamžitú úhradu celej pohľadávky. Žalovaná túto pohľadávku nezaplatila. SLSP a.s. sa preto rozhodla dať byt do dražby. Nakoľko žalobca nechcel, aby bol byt vydražený, uhradil pohľadávku SLSP a.s. v celej sume. Pohľadávka Slovenskej sporiteľni a.s. voči žalovanej činila ku dňu 05.12.2023 spolu 21 685,14 eur (istina 20 690,03 eur + riadne úroky 936,65 eur + úroky z omeškania 58,46 eur) plus náklady na dražbu dražobnej spoločnosti v celkovej sume 990,85 eur. Spolu dlžná suma 22 676,99 eur. Nakoľko celú pohľadávku uhradil, uplatnil si dlžnú sumu, ktorá prešla z veriteľa Slovenská sporiteľňa a.s. na jeho osobu. Súd prvej inštancie zistil z vykonaného dokazovania nasledovný skutkový stav: Uznesením Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 38OdK/222/2021 zo dňa 04.08.2021 bol vyhlásený konkurz na majetok žalovanej. Vyhlásenie konkurzu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 154/2021 dňa 11.08.2021. Oznámením v Obchodnom vestníku vydanom 19.06.2024 sa konkurz dlžníka (žalovanej) zrušil, pričom v konkurznom konaní bol speňažený všetok majetok dlžníka a výťažok bol na základe rozvrhu rozdelený medzi jednotlivých veriteľov dlžníka. Z notárskej zápisnice č. N 638/2022, NZ 54467/2022 napísanej na Notárskom úrade JUDr. Denisy Adamkovičovej dňa 20.12.2022 vyplýva, že dňa 20.12.2022 sa konalo druhé (opakované) kolo dražby nehnuteľnosti vedenej Okresným úradom Prievidza, katastrálny odbor, pre k. ú. H., zapísanej na LV č.

XXXX, a to bytu č. XX nachádzajúcim sa na X. poschodí, vo vchode č. XX v bytovom dome súp. č. XXXXX postavenom na pozemku parc. registra „C“ č. XXXX a podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu na príslušenstve a spoluvlastnícky podiel k pozemku o veľkosti 55/2216 na pozemku parcely registra „C“ parcelné číslo XXXX. Cena predmetu dražby bola stanovená znaleckým posudkom č. 85/2022 na sumu 88 811,62 eur, pričom najnižšie podanie predstavuje 66 700,- eur. Navrhovateľom dražby bol JUDr. Peter Piško, správca konkurznej podstaty úpadcu Vlasty Ďurejovej (žalovanej), dražobníkom spoločnosť GAVILA s.r.o., licitátorom A. H. J.. Vydražiteľom sa stal B. C. (žalobca) za cenu 68 500,- eur. Udelením príklepu licitátora bola dobrovoľná dražba ukončená. V notárskej zápisnici je uvedené, že na predmete dražby viazuť archy - okrem záložného práva ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov aj záložné právo v prospech Slovenskej sporiteľne, a.s. na základe zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 24.08.2010. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 19C/2/2023-124 z 24.07.2023 bola žaloba o určenie neplatnosti dražby podaná F. G. (tu žalovanou) zamietnutá z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie a neúplného okruhu subjektov. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, č. k. 7C/3/2023-100 zo 06.11.2023 súd uložil žalovanej vyprať byt vydražený žalobcom. Podaním z 01.08.2023 Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovanej mimoriadnu splatnosť pohľadávky z úveru na bývanie ku dňu 08.06.2023 a podanie zaslala na vedomie aj žalobcovi (ako záložcovi). Žalovaná žiadala banku o prehodnotenie zosplatenia úveru. Banka v odpovedi na žiadosť o. i. uviedla, že zmluva o úvere na bývanie uzatvorená 12.08.2010 prestala byť riadne a včas splácanou a je v omeškaní od 27.09.2022. Pohľadávka nebude uspokojovaná na základe rozvrhu výťažku v konkurze, nakoľko ide o pohľadávku nedotknutú konkurzom a zabezpečený veriteľ Slovenská sporiteľňa nie je prihlásený ako veriteľ do konkurzu. Podaním z 20.11.2023 adresovaným konkurznému súdu sa žalovaná sťažovala na správcu konkurznej podstaty. Z predloženej odpovede konkurzného súdu adresovanej Slovenskej sporiteľni, a.s. je zrejmé, že aj banka dala podnet na preskúmanie činnosti správcu. Konkurzným súdom bolo konštatované, že nebolo zistené také konanie správcu, resp. porušenie povinnosti správcom, pre ktoré by ho v danej veci z funkcie odvolal. Okresný súd Trenčín uznesením, č. k. 37Cbi/5/2023-26 z 18.01.2024 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil správcovi konkurznej podstaty zdržať sa vyplatenia zostatku výťažku z konkurznej podstaty žalovanej a tento zložiť do súdnej úschovy Okresného súdu Trenčín. Podaním zo 17.08.2023 banka oznámila žalobcovi, že začína výkon záložného práva predajom bytu na dobrovoľnej dražbe. Spoločnosť DRAŽOBNÍK, s.r.o. zaslala žalobcovi oznámenie o dražbe bytu s tým, že ako vlastník nehnuteľnosti je povinný strpieť obhliadky nehnuteľnosti. Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalobcovi (na jeho žiadosť), že výška pohľadávky zo zmluvy je k 15.12.2023 vo výške celkom 21 685,14 eur (istina 20 690,03 eur + riadne úroky 936,65 eur + úroky z omeškania 58,46 eur). Náklady dražby predstavujú 990,85 eur. Hotovostnými vkladmi v K. K. dňa 05.12.2023 v sume 990,85 eur a v sume 21 685,14 uhradil žalobca bankou vyčíslený dlh na bankou určené účty. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 151a, § 151h, ods. 1 a 2, § 151j ods. 1, § 451, § 454 Občianskeho zákonníka, § 166a, § 166c ods. 1 písm. c), § 167k ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Uviedol, že žalovaná namietala nedostatok pasívnej vecnej legitímácie tvrdiac, že žalovaným mal byť správca konkurznej podstaty. V danom spore si žalobca uplatnil nárok titulom bezdôvodného obohatenia, a to z dôvodu, že za žalovanú plnil, čo mala banke plniť sama. Je nesporné, že žalobca zaplatil banke dlh, aj keď sám nemal voči nej žiaden záväzok. Záväzok voči banke mala žalovaná. Keďže úhradou dlhu žalobcom sa práve žalovaná zbavila záväzku z úverovej zmluvy, je žalovaná nositeľkou hmotno-právnej povinnosti voči žalobcovi. Správca konkurznej podstaty nie je / nebol v žiadnom právnom vzťahu so žalobcom, z ktorého by mu vyplývala povinnosť zaplataenia žalovanej sumy. Oznámením o zrušení konkurzu v Obchodnom vestníku dňa 19.06.2024 bol konkurz na majetok žalovanej zrušený a funkcia správcu konkurznej podstaty zanikla. Správca konkurznej podstaty po zrušení konkurzu nemá oprávnenie konať za žalovanú (úpadcu v konkurznom konaní). Za pasívne vecne legitimovanú bola v žalobe správne označená žalovaná. V konaní nebolo sporné, že na majetok žalovanej bol vyhlásený konkurz, počas ktorého došlo k dražbe bytu žalovanej, ktorého vlastníkom sa stal žalobca. Spornou nebola ani skutočnosť, že na byt bolo zriadené záložné právo v prospech Slovenskej sporiteľne, a.s., ktorá si ako zabezpečený veriteľ pohľadávku do konkurzu neprihlásila a žalobca po oznámení začatia výkonu záložného práva zaplatil banke 22 675,99 eur. Spornou bola povinnosť žalovanej zaplatiť Slovenskej sporiteľni, a.s. dlžnú sumu z úveru po jej oddĺžení. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná dňa 12.08.2010 uzavrela so Slovenskou sporiteľňou, a.s. zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX, pričom pohľadávka banky bola zabezpečená záložným právom k bytu vo vlastníctve žalovanej. Pohľadávka sa stala splatnou 08.06.2023 po vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Z vyjadrení sporových strán aj listinných dôkazov nepochybne vyplýva, že žalovaná splátky úveru

riadne platila aj po vyhlásení konkurzu na jej majetok a banka svoju pohľadávku v konkurze neprihlásila. Právnym dôsledkom neprihlásenia zabezpečenej pohľadávky v konkurze bolo, že správca konkurznej podstaty ju nemohol uspokojiť z výťažku získaného zo speňaženia zabezpečeného majetku. Z § 167k ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že speňažením zaťaženého majetku zanikajú iba zabezpečovacie práva prihláseného zabezpečeného veriteľa a všetky neskoršie zabezpečovacie práva. Keďže Slovenská sporiteľňa, a.s. pohľadávku v konkurze neprihlásila, pohľadávka nebola uspokojená v konkurze a záložné právo k bytu zostalo zachované. Zo samotnej podstaty procesu oddĺženia vyplýva, že jeho primárnym účelom je za podmienok určených zákonom „zbaviť sa“ dlhov dlžníkom. Podľa zákona o konkurze sa však nedá oddĺžiť od úplne všetkých pohľadávok. Zákon ustanovuje aj výnimky uvedené v § 166c ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii pod označením nedotknuté pohľadávky. Ide o pohľadávky, ktoré sa naďalej vymáhajú, aj keď sa fyzická osoba oddĺži. Pod písmenom c) uvedeného ustanovenia je uvedená ako konkurzom nedotknutá pohľadávka aj zabezpečená pohľadávka v rozsahu, v ktorom je krytá hodnotou predmetu zabezpečovacieho práva. Pohľadávka banky zabezpečená záložným právom k bytu nebola oddĺžením dotknutá. V čase vyhlásenia konkurzu na majetok žalovanej bola pohľadávka banky riadne splácaná. Až neskôr (po vyhlásení konkurzu) prestala žalovaná platiť splátky a došlo k mimoriadnemu zosplateniu. Nemožno sa stotožniť s názorom žalovanej, že pri rozhodovaní veci má súd prioritne prihliadať na účel oddĺžovacieho konania a pohľadávku banky považovať za nevymáhateľnú. Ako už bolo uvedené, oddĺženie smeruje k nevymáhateľnosti pohľadávok v zákone o konkurze a reštrukturalizácii špecifikovaných (§ 166a), medzi ktoré pohľadávka banky z vyššie uvedených dôvodov nepatrí. Vychádzajúc z uvedeného, súd vyhodnotil, že pohľadávka banky z úverovej zmluvy sa ani po vyhlásení konkurzu na majetok žalovanej nestala nevymáhateľnou a povinnosť žalovanej splniť svoj záväzok zo zmluvy o úvere naďalej (aj po vyhlásení konkurzu a jeho ukončení) trval. Záložné právo je vecným právom, a teda zmena vlastníka veci nemá vplyv na ďalšie trvanie záložného práva. Záložné právo pôsobí voči nadobúdateľovi zálohu, v danom prípade voči žalobcovi. Žalobca bol preto povinný strpieť výkon záložného práva. Žalobca po oznámení začatia výkonu záložného práva bankou uskutočňoval kroky smerujúce k tomu, aby k samotnému výkonu záložného práva formou dražby bytu nedošlo. Na jeho žiadosť mu banka oznámila výšku pohľadávky zabezpečenej záložným právom a žalobca pohľadávku banky s jej súhlasom vyplatil. Skutková podstata plnenia za iného v zmysle § 454 Občianskeho zákonníka je naplnená za predpokladu, že ten, kto plnil inému, túto povinnosť nemal a plnil miesto toho, kto bol k plneniu povinný (teda namiesto dlžníka). Nie je pritom rozhodujúce, či bolo plnenie poskytnuté so súhlasom dlžníka. Podstatnou je skutočnosť, či dlh v čase plnenia existoval. V danom spore nebola zistená (ani tvrdená) žiadna skutočnosť, z ktorej by vyplývalo, že sám žalobca mal voči banke nejakú povinnosť. Prevodom bytu prešli na žalobcu povinnosti záložcu, nie dlžníka. Plnením dlh žalovanej voči banke zanikol, pričom jej majetkový stav sa v dôsledku plnenia neznižil. Tým došlo u žalovanej k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 454 Občianskeho zákonníka. Žalovaná namietala, že uplatnenie nároku žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívame výkonu práv, nešikanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov). Súdna prax zaujala názor, že postup súdu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má miesto len vo výnimočných situáciách. Korektív dobrých mravov nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprímerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. Žalovaná v konaní opakovane uvádzala, že žalobca si musel byť vedomý, že kupuje nehnuteľnosť zaťaženú záložným právom a kúpil ju za zníženú sumu. Poukazovala na to, že o byt prišla (bol vydražený) a napriek tomu má platiť hypotéku. Žalobca vydražil byt v opakovanej dražbe za cenu zníženú v porovnaní so všeobecnou hodnotou bytu podľa znaleckého posudku. To však nie je možné označiť za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Účelom dražby je predaj veci za podmienok regulovaných zákonom (zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách). Je prirodzené, že záujemcovia sa na dražbe snažia získať vec za čo najlepšiu (pre nich čo najvýhodnejšiu) cenu. Predmetný byt bol zaťažený záložným právom, čo muselo mať vplyv aj na jeho hodnotu. V snahe vyhnúť sa dražbe bytu iniciovanej záložným veriteľom zaplatil žalobca pohľadávku zabezpečenú záložným právom. Takéto konanie žalobcu nemožno označiť za rozporné s dobrými mravmi. Konanie žalobcu (zaplatenie pohľadávky banky) bolo motivované snahou ochrániť svoje vlastnícke právo k bytu, a nie snahou poškodiť žalovanú. S poukazom na vyššie uvádzané skutočnosti súd dospel k záveru, že žalobca plnil za žalovanú v čase, keď právny dôvod plnenia trval, žalobca uhradil pohľadávku banky voči žalovanej, pričom sám žalobca žiaden záväzok voči banke nemal. Vyplatením sumy, ktorou banka vyčíslila pohľadávku zabezpečenú záložným právom, žalobca plnil dlh žalovanej. Úhradou dlžnej sumy žalobcom došlo na strane žalovanej

k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 454 Občianskeho zákonníka. Preto súd žalobe vyhovel a žalovanú zaviazal zaplatením sumy 22 675,99 eur žalobcovi. Vzhľadom na majetkovú situáciu žalovanej, ktorá je po oddĺžení (kedy možno predpokladať, že jej majetok bol použitý na úhradu dlhov), jej súčasný príjem zo zamestnania je cca 1 200,- eur mesačne a výdavky na nájomné sú 400,- eur, mal súd za to, že nie je v možnostiach žalovanej uhradiť sumu 22 675,99 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku v zmysle žaloby. Žalovaná neprejavila žiadnu snahu o zaplatenie dlžnej sumy, a to ani v splátkach (tvrdila, že nemá na platenie akýchkoľvek splátok), preto súd podrobnejšie neskúmal jej príjmové a majetkové pomery, ktorými by overil nevyhnutnosť poskytnutia splátok a situáciu žalovanej zohľadnil poskytnutím dlhšej lehoty na plnenie - 3 mesiace, vychádzajúc z toho, že určením tejto dlhšej lehoty nebude žalobca nijako vážne znevýhodnený a žalovanej poskytne časový priestor na zabezpečenie peňažných prostriedkov. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že neúspešnú žalovanú zaviazal na náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny, nezákonný, trpiaci vadou nepreskúmateľnosti pre jeho nedostatočné odôvodnenie, pričom súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Žalobca nemal povinnosť zaplatiť uvedený záväzok tretej osobe – banke. Dobrovoľne sa rozhodol zúčastniť sa dražby, na ktorej sa stal vydražiteľom bytu žalovanej. Vedel, že k bytu viazne záložné právo v prospech banky a správca v rámci konkurzu predáva nehnuteľnosť aj so záložným právom. Vedel, že ak dlh nebude uspokojený v rámci konkurzu, dôjde k výkonu záložného práva zo strany záložného veriteľa – banky, a že nehnuteľnosť ponúkaná na dražbu, nemá takú hodnotu, aká je uvedená v znaleckom posudku. Žalobca nebol povinný zaplatiť banke požadovanú sumu a mohol zniesť výkon záložného práva zo strany banky s tým, že výťažok dražby by mu bol následne vydaný ako vlastníkovi nehnuteľnosti. Žalovaná prešla procesom oddĺženia preto, aby mohla konečne začať znovu slobodne žiť, keďže exekučné konania vedené proti jej osobe sťažovali jej život. Nikdy by jej nenapadlo, že aj po tom, ako prejde procesom oddĺženia, bude povinná zaplatiť niekomu značnú sumu len pre chybu správcu alebo banky. Poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. ÚS 570/2016 zo dňa 10.01.2017, v ktorom sa uvádza, že účelom oddĺženia fyzickej osoby je jednoznačne zabezpečiť, aby dlžníka jeho dlhy neprenasledovali po celý život, aby tieto dlhy negenerovali nové dlhy, a aby sa mohol postaviť na vlastné nohy. Uvedené podľa žalovanej uprednostňuje právo človeka, ktorý prešiel oddĺžením a prišiel pritom o všetok svoj majetok, pred právom človeka, ktorý špekulatívne kúpi nehnuteľnosť na dražbe, pričom vie, že sa k nej viaže záložné právo tretej osoby, a následne sa pokúša získať peniaze od človeka, ktorý prišiel o všetko. Na základe uvedeného je žalovaná presvedčená, že žalobca nemá nárok na zaplatenie žalovanej sumy. Nakoľko žalovaná už povinnosť plniť nemala, je úvaha súdu prvej inštancie nesprávna. To, že sa žalobca rozhodol plniť za žalovanú, bolo výlučne jeho rozhodnutie, ktoré nezakladalo nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcu voči žalovanej. Žalovaná považuje konanie žalobcu za rozporné s dobrými mravmi. Žalobca vedel, že na dražbe bude kupovať nehnuteľnosť, ku ktorej viazne záložné právo, a túto kupovať nemusel. Cena, ktorú ponúkol na dražbe, zohľadňovala riziko, ktoré sa viazalo ku kúpe, t. j. riziko, že po vydražení môže záložný veriteľ uplatňovať svoje práva voči nemu ako vlastníkovi. Napriek tomu sa rozhodol nehnuteľnosť kúpiť. Žalobca nie je osobou, ktorej nešťastnou zhodou okolností hrozila dražba nehnuteľnosti. Podľa žalovanej majú ustanovenia štvrtej časti zákona o konkurze a reštrukturalizácii prednosť pred nárokom žalobcu z bezdôvodného obohatenia, a to vzhľadom k samotnému účelu oddĺženia. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby ho zmenil a žalobu zamietol.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a dospel k správne rozhodnutiu. Žalobca si uplatnil nárok titulom bezdôvodného obohatenia, a to z dôvodu, že za žalovanú plnil, čo mala banke plniť sama. Je nesporné, že zaplatil banke dlh, aj keď sám nemal voči nej žiadny záväzok. Záväzok voči banke mala žalovaná. Keďže úhradou dlhu žalobcom sa žalovaná zbavila záväzku z úverovej zmluvy, je žalovaná nositeľkou hmotno-právnej povinnosti voči žalobcovi. Podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii sa nedá oddlížiť od úplne všetkých pohľadávok. Zákon ustanovuje aj výnimky uvedené v § 166c ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii pod označením nedotknuté pohľadávky. Ide o pohľadávky, ktoré sa naďalej vymáhajú, aj keď sa fyzická osoba oddlíži. Pod písmenom c) uvedeného ustanovenia je uvedená ako konkurzom nedotknutá pohľadávka aj zabezpečená pohľadávka v rozsahu, v ktorom je krytá hodnotou predmetu

zabezpečovacieho práva. Pohľadávka banky zabezpečená záložným právom k bytu nebola oddĺžením dotknutá. Na podporu uvedeného súd opakovane uviedol, že v čase vyhlásenia konkurzu na majetok žalovanej bola pohľadávka banky riadne splácaná. Až neskôr (po vyhlásení konkurzu) prestala žalovaná platiť splátky a došlo k mimoriadnemu zosplatneniu. Podľa žalobcov dostupných informácií sa sama žalovaná snažila o to, aby si SLSP a.s. ako zabezpečený záložný veriteľ neprihlásila do konkurzu pohľadávku (preto aj riadne dlh splácala aj keď už bola v konkurze), a to z toho dôvodu, lebo bola presvedčená o tom, že správca konkurznej podstaty chce jej nehnuteľnosť speňažiť neoprávnené. Z tohto dôvodu podala žalovaná aj na správcu konkurznej podstaty JUDr. Petra Plišku žalobu a sťažovala sa na jeho konanie aj na ministerstve spravodlivosti. Jej žalobu voči JUDr. Petrovi Plškovi súd zamietol a žalovaná nebola úspešná ani na ministerstve spravodlivosti. Napriek tomu všetkému bola stále presvedčená o tom, že správca konkurznej podstaty ju podviedol a jej byt vydražil protizákonne. Pracovníci K. L. ako záložného veriteľa však týmto jej tvrdeniam uverili a neprihlásili pohľadávku banky do konkurzu. Správca konkurznej podstaty žalovanej JUDr. Peter Pliško ich na to viac krát vyzval. Týmto v konečnom dôsledku žalovaná sama seba pripravila o možnosť oddĺženia sa tak, by bola úplne bez dlhov. Vo svojom vyjadrení v odpore to aj jednoznačne potvrdzuje, kde opäť viní zo svojho problému všetkých ostatných len nie samú seba. Žalovaná sa chcela špekulatívnym spôsobom zbaviť dlhov a zároveň si zachovať vlastníctvo bytu, čo žalovaná sa jej nepodarilo. Porušovaním zákonov sa chce vymaniť aj z povinnosti uhradiť dlh, ktorý má voči žalobcovi. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu na tom právnom závere, že žalobca uhradil za žalovanú jej dlh voči Slovenskej sporiteľni, a.s., t. j. plnil za ňu to, čo mala plniť podľa práva sama, v dôsledku čoho sa žalovaná na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila a toto obohatenie je tak povinná žalobcovi vydať.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná a hoc ako odvolacie dôvody uvádzala iba to, že podáva odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, namietala aj jeho nedostatočné odôvodnenie a odvolací súd, posúdiac odvolanie podľa jeho obsahu v súlade s čl. 11 CSP a § 124 ods. 1 CSP, z podaného odvolania vyvodil, že žalovaná uplatnila vo svojom odvolaní aj odvolací dôvod spočívajúci v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pod ktorý je potrebné podradiť odvolacie námietky, ktorých obsahom je namietanie nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolacie námietky žalovanej boli koncentrované najmä na tvrdenia o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, na tvrdenia o konaní žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, ako aj na tvrdenia, že žalovaná nemala voči banke povinnosť plniť, a preto žalobca neplnil jej dlh.

7. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia,

na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov strán sporu. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

9. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovanej dodáva nasledovné:

11. V danom spore si žalobca uplatnil nárok titulom bezdôvodného obohatenia, a to z dôvodu, že za žalovanú plnil, čo mala banke plniť sama. Je nesporné, že žalobca zaplatil banke dlh, aj keď sám nemal voči nej žiadny záväzok. Žalovaná namieta, že v dôsledku oddĺženia záväzok voči banke nemala a žalobca tak neplnil za ňu.

12. Uvedená odvolacia námietka je zjavne nedôvodná. Záväzok žalovanej voči banke vznikol pred tým, než bol na jej majetok vyhlásený konkurz. V priebehu konkurzu bol speňažený jej majetok, vrátane jej bytu, ktorý na dražbe získal žalobca. Z výťažku konkurznej podstaty však nebola uspokojená pohľadávka banky z úverovej zmluvy voči žalovanej, keďže táto ani uspokojená byť nemohla, pretože banka si ako zabezpečený veriteľ pohľadávku do konkurzu neprihlásila. Pohľadávka banky bola zabezpečená záložným právom k bytu a tento nadobudol žalobca aj so záložným právom k nemu.

13. Spornou bola povinnosť žalovanej zaplatiť K. K., L. dlžnú sumu z úveru po oddĺžení žalovanej, s čím sa už dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie, keď dospel k záveru, že žalovanej dlh voči banke nezanikol a pokiaľ ho žalobca uhradil, plnil to, čo mala plniť žalovaná sama, a preto sa táto na jeho úkor bezdôvodne obohatila, v dôsledku čoho je povinná toto bezdôvodné obohatenie žalobcovi vydať.

14. Je pravdou, že účelom oddĺženia fyzickej osoby je zbaviť ju dlhov, avšak zákon o konkurze a reštrukturalizácii v ustanovení § 166c definuje aj nedotknuté pohľadávky. Ide o dlhy, ktoré nezanikajú ani po úspešnom oddĺžení (osobnom bankrote) fyzickej osoby. Znamená to, že dlžník je povinný ich v plnej miere splatiť aj po skončení celého procesu a veritelia ich môžu naďalej právne vymáhať. Takouto pohľadávkou je podľa ustanovenia § 166c ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii aj zabezpečená pohľadávka v rozsahu, v ktorom je krytá hodnotou predmetu zabezpečovacieho práva. Takouto pohľadávkou bola aj pohľadávka banky voči žalovanej, keďže bola zabezpečená v celom rozsahu hodnotou predmetu zabezpečovacieho práva, t. j. záložným právom k bytu vo vlastníctve žalovanej, ktorý nadobudol v rámci konkurzu žalobca. Oznámením o zrušení konkurzu v Obchodnom vestníku dňa 19.06.2024 bol konkurz na majetok žalovanej zrušený. Avšak ani po zrušení konkurzu v zmysle vyššie uvedeného nezanikla pohľadávka banky voči žalovanej a ani záložné právo k bytu, hoci tento bol už vo vlastníctve žalobcu.

15. Keďže ani v dôsledku konkurzu dlh žalovanej voči banke nezanikol, pričom tento preukázateľne uhradil žalobca, jednoznačne tak plnil to, čo mala podľa práva plniť žalovaná, ktorá sa týmto na jeho úkor bezdôvodne obohatila o sumu, ktorú by inak bola povinná zaplatiť sama. V zmysle § 451 Občianskeho zákonníka je povinná žalobcovi túto sumu vydať, na čo ju súd prvej inštancie správne zaviazal, keďže si svoj záväzok dobrovoľne nesplnila.

16. Tak ako v odvolacom konaní, už aj v konaní pred súdom prvej inštancie žalovaná namietala, že žalobcov nárok je v rozpore s dobrými mravmi. S týmito námietkami sa už dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie a odvolací súd len dopĺňa, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca by konal nečestne, resp. na škodu žalovanej. Skutočnosť, že na dražbe kúpil byt žalovanej, hoc zaťažený záložným právom na zabezpečenie pohľadávky banky voči žalovanej, neznamená, že mal povinnosť uhradiť dlh žalovanej, a pokiaľ ho uhradil z dôvodu, aby ochránil predmet svojho vlastníctva, nemožno takéto konanie kvalifikovať ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Plnil za žalovanú, čo mala splniť sama, pričom v tomto jeho konaní nebol zistený žiadny nepoctivý postup alebo zámer. Úhradou dlžnej sumy žalobcom došlo na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 454 Občianskeho zákonníka, a preto súd prvej inštancie dôvodne žalobe vyhovel a žalovanú zaviazal zaplatením sumy 22 675,99 eur žalobcovi.

17. Pokiaľ žalovaná namietala, že napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený, ani s týmito námietkami sa nemožno stotožniť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá zákonným požiadavkám Civilného sporového poriadku, ako aj kvalitatívnym požiadavkám, ktoré na odôvodňovanie rozhodnutí kladie judikatúra najmä Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva. Strana sporu nemá právny nárok na to, aby súd rozhodol podľa jej želania a zároveň podľa jej želania rozhodnutie aj odôvodnil. Nesúhlas strany sporu s napadnutým rozhodnutím nepredstavuje bez ďalšieho vadu nedostatočného, arbitrárneho alebo nepreskúmateľného odôvodnenia rozhodnutia. V napadnutom rozsudku sú riadne uvedené všetky relevantné skutkové okolnosti, ako aj námietky žalovanej, pričom s týmito sa súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu, zrozumiteľne a presvedčivo vysporiadal.

18. Keďže súd prvej inštancie vo veci rozhodol vecne správne, rozhodol správne aj o trovách konania, ktorých plnú náhradu priznal plne úspešnému žalobcovi voči neúspešnej žalovanej.

19. Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca, keďže odvolaniu žalovanej odvolací súd nevyhovel. Odvolací súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).